

אוּלֵי

מִיֶּרֶה מִיִּנְצֵר - יַעֲרִי

לוֹ אֶפְשֵׁר הִיָּה לְשֹׂאֵל צְפוּר

אִם זֶה נַעֲמִים לְעוֹף בְּתוֹךְ שָׁמַיִם

אוּלֵי הֵיִינוּ מִגְלִים דְּבַר הַפּוֹךְ:

שְׂצִפְרִים מִפְחָדוֹת מְזֵה שֶׁהֵן צְרִיכוֹת

לְהִיּוֹת גְּבוּהָ וְלָעוֹף!

וְלוֹ אֶפְשֵׁר הִיָּה לְשֹׂאֵל רוּחוֹת

אִם זֶה נַעֲמִים לְהִיּוֹת פְּתוּחַ וְלָגוֹר בַּחוּץ-

אולי היינו מפתעים ללמד:

שהרוחות היו רוצים מקום סגור, לשכב לנוח
מהרוח, שמכרח להיות תמיד בחוץ.

ולו אפשר היה לשאל כוכב

אם זה נעים שהעולם למטה והשמש מעליו-

אולי היינו מכרחים לחזור ולהודות:

ש'לכוכב יש בעיות בסבוכי אורות,

עד שהחשף מגלה שהוא כוכב מזהיר.

והאבן - היתה רוצה לשיר.

והעץ - היתה רוצה לצעוד.

והמלים - היו רוצות להיות ציור.

והמחשבות- להיות ספור, שבו אני יודע להפך אותי

לצפור בתוך שמים, לכוכב רחוק, או לרוח חפשי.

